

π. Γεράσιμος Μενάγιας, μια μορφή πραότητας, αμνησικακίας, υπομονής και ταπείνωσης (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2ki7mkF>]

Μόλις άκουσε αυτά τα αγγελικά λόγια τρέχει αμέσως στον Γέροντα και του φωνάζει:

-Γέροντα! Γέροντα! Ό,τι μου πεις θα κάνω!

-Θέλω να κάνεις υπακοή από τώρα.

-Ναι, Γέροντα. Να 'ναι ευλογημένο.

Στρώνεται αμέσως τράπεζα και του προσφέρονται τρεις παστές σαρδέλες, που τις έφαγε αμέσως μαζί με τα κεφάλια. Και ο Θεός μόνον τρεις ημέρες αρκέσθηκε να

τον δοκιμάσει, διότι ο Γέροντας εκτενώς γι' αυτόν προσευχόταν.

Μετά από τρεις ημέρες, την νύκτα είδε όραμα ο Γέροντας, ότι τον πατέρα Γεράσιμο τον είχε τυλίξει ένας δράκοντας από τα πόδια μέχρι πάνω στο λαιμό και προσπαθούσε να τον πνίξει. Και φώναζε απελπισμένα με άγριες φωνές στον Γέροντα να τον σώσει. Ο Γέροντας βγήκε στο μπαλκονάκι κρατώντας στο δεξί του χέρι ένα περιστέρι και του λέει: «Γεράσιμε, μη φοβάσαι, αυτό το περιστέρι θα έρθει και θα σκοτώσει τον δράκοντα, ο οποίος σε πνίγει τώρα». Όπως το είπε, έτσι κι' έγινε. Έφυγε το περιστέρι και πήγε και κτύπησε δύο-τρεις φορές το κεφάλι του δράκοντα και τον σκότωσε.

Φωτο: Σπύρος Δρόσος

Με το που συνήλθε από την οπτασία ο Γέροντας, να και έρχεται ο πατήρ Γεράσιμος και του λέγει καταχαρούμενος:

-Έγινα τελείως καλά! Δεν έχω λόγια να σ' ευχαριστήσω! Οι τρεις αρρώστιες έφυγαν! Και όντως αποκατεστάθη το σώμα μου ως μικρού παιδιού.

Σύμφωνα δε με την εντολή του Γέροντα τις δύο κάσες με τα φάρμακα τις πέταξε στον γκρεμό. Από τότε έζησε απαλλαγμένος από τις αρρώστιες, τρώγοντας μια φορά την ημέρα. Έκτοτε, ο πατήρ Γεράσιμος ευλαβείτο πολύ τον Γέροντα, μα και ο

Γέροντας τον αγαπούσε σαν παιδί του.

Όταν έφυγε όμως ο πατήρ Γεράσιμος από τον Γέροντα Ιωσήφ, αρρώστησε και πάλι. Επιστρέφει αμέσως στον Γέροντα και του λέει:

-Γέροντα, η μια από τις αρρώστιες που είχα επανήλθε.

-Τί λογισμούς είχες πριν ξαναγυρίσει η ασθένεια;

-Να, είχα τον λογισμό: «Τώρα που πέταξες όλα τα φάρμακά σου, τί θα κάνεις αν ξαναρρωστήσεις εδώ στην έρημο που δεν υπάρχουν φάρμακα;»

-Αυτό είναι. Λόγω της απιστίας σου η αρρώστια ήλθε πίσω.

-Γέροντα, σε παρακαλώ, κάνε με καλά και θα προσέχω άλλη φορά να μη δυσπιστήσω.

-Όχι. Φαίνεται να είναι θέλημα Θεού να έχεις αυτόν τον σταυρό. Σου φτάνει που έγινες καλά από τις άλλες δύο αρρώστιες. Τώρα θα κάνεις υπομονή, για να πάρεις και μισθό. Κι' έτσι αναγκάστηκε να βγει έξω στον κόσμο, για να ανακουφισθεί λίγο από την ασθένεια. Γύρισε όμως και συνέχισε να ζει στην απaráκλητη εκείνη έρημο με πολλή αυταπάρνηση και συνέπεια.

Πάντοτε φιλάσθενος ο π. Γεράσιμος παρακαλούσε την Παναγία να έρθει κοντά του κάποιο αγαπητό πρόσωπο για παρηγοριά. Αυτή του έστειλε τον παπα-Ανδρέα, μετέπειτα ηγούμενο της Μονής του Αγίου Παύλου, φύση ησυχαστική.

Η νηστεία και η έντονη προσευχή τον οδήγησαν στην κατάνυξη. Τα δάκρυά του ήταν η καθημερινή τροφή του. Πολλές χειμωνιάτικες νύχτες όταν αγρυπνούσε με το κομποσχοίνι, ο γείτονάς του άκουε μέχρι έξω τους αναστεναγμούς του. Τις καλοκαιρινές νύχτες προσευχόταν πάνω σ' ένα βράχο. Όλος όμως ο θείος έρωτάς του στο πρόσωπο του Κυρίου εύρισκε την κορύφωσή του στο μυστήριο της θείας Ευχαριστίας με το οποίο γινόμαστε κοινωνοί θείας φύσεως.

Όσοι πατέρες τον γνώρισαν διηγούνται την πραότητα, την αμνησικακία, την χρηστότητα και το ακατάκριτο, την υπομονή και την ταπείνωσή του.

Ο πατήρ Γεράσιμος πολύ βοήθησε το Άγιον Όρος κατά την Γερμανική κατοχή. Επειδή ήξερε τα Γερμανικά, μετέφρασε επιστολή της Ιεράς Κοινότητας προς τον ίδιο τον Χίτλερ, ζητώντας την προστασία του Αγίου Όρους, διότι υπήρχε μεγάλος κίνδυνος από τους Βουλγάρους και τους Ιταλούς. Και ο Χίτλερ, ανταποκρινόμενος σ' αυτήν την επιστολή έθεσε υπό την προσωπική του προστασία το Άγιον Όρος!

Επίσης με την ταλαντούχο προσωπικότητά του, μεσίτευε στους Γερμανούς και γλύτωσε πολλούς πατέρες από σίγουρη εκτέλεση. Βοήθησε και τους πατέρες στα Κατουνακία όταν κινδύνευσαν να πεθάνουν από την πείνα. Επικοινωνήσε με τον Γερμανό Διοικητή στις Καρυές, κι' εκείνος ειδοποίησε και εστάλησαν 3.000 οκάδες σιτάρι και το μοιράσθηκαν όλοι οι εκεί ασκητές.

Κατά το διάστημα της Κατοχής κινείται μεταξύ Σκήτης Αγίου Βασιλείου και Λαύρας, λόγω των υπηρεσιών του ως διερμηνέως, έως ότου εγκατασταθεί στο κελλί της σπηλιάς του Αγίου Αθανασίου. Εκεί υπέμενε τους πόνους των πολλών του ασθενειών, που συνεχώς επιδεινώνονταν. Η υγεία του καθημερινά χειροτερεύει. Σε οξεία κρίση νοσηλεύεται στο νοσοκομείο της Λαύρας. Από εκεί ειδοποιεί τον αγιοπαυλίτη παπα-Ανδρέα: «Έλα, αδελφέ μου, να με πάρεις».

Στην Μονή του Αγίου Παύλου, ο τότε ηγούμενος Σεραφείμ φρόντισε να τον περιποιηθεί και να τον ανακουφίσει. Ο ισχυρός κλονισμός της υγείας τον αναγκάζει με πόνο ψυχής να εγκαταλείψει την αγαπημένη του ησυχία και να κατεβεί στην Αθήνα το 1950 να νοσηλευθεί και να αναλάβει δυνάμεις.

Νοσηλεύεται στο σπίτι της αδελφής του. Πλήθη πιστών χριστιανών έρχονται να πάρουν την ευχή του. Μειλίχιος, γλυκός, καταδεκτικός, ευπροσήγορος, ασκεί χωρίς να το επιδιώκει ποιμαντικό έργο.

«Να προσεύχεσαι- επαναλάμβανε σε πολλές ψυχές που έρχονταν να τον δουν. Να προσεύχεσαι αδιαλείπτως με την μεγάλη «ευχή»: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με»! Αλλά όταν λέγεις την ευχή αυτή, να προσέχεις σαν να περνά μαχαίρι την καρδιά σου», εννοώντας το «να έχεις τον νουν στην καρδιά». Η προσευχή να συνοδεύεται με προσοχή και νήψη και η προσοχή να παρακολουθεί την προσευχή.

Η ψυχή του, όσο έμενε στην Αθήνα, νοσταλγούσε την ημέρα της επιστροφής στο Περιβόλι της Παναγίας. Η ευκαιρία ήλθε ξαφνικά. Η Θεολογική Σχολή προγραμματίσε προσκύνημα στο Άγιον Όρος με πλοίο την παραμονή των Αγίων Αποστόλων του 1953. Ζήτησε να τον πάρουν μαζί τους. Ο π. Γεράσιμος γύριζε στην αγαπημένη πνευματική του πατρίδα με αχώριστο σύντροφο το βαρύ καρδιακό νόσημα. Η σπηλιά του Αγίου Αθανασίου και η έρημος του Αγίου Βασιλείου είναι ακατάλληλες για διαμονή. Ο Κύριος οδήγησε τα βήματά του στο αγαπημένο του μοναστήρι του Αγίου Παύλου για να περάσει τα τελευταία πέντε χρόνια της ζωής του «εν ειρήνη και μετανοία».

Παρά την φαρμακευτική περίθαλψη και τις φροντίδες των πατέρων η κουρασμένη καρδιά του τον έριξε στο κρεβάτι. Η μυστηριακή του ζωή γίνεται εντονότερη.

Μεταλαμβάνει κάθε Σάββατο και ζητά να του κάνουν συχνά το Άγιο Ευχέλαιο.

Το 1957, όταν έμαθε ο Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής ότι ο πατήρ Γεράσιμος ηλθε στην Ιερά Μονή του Αγίου Παύλου και ήταν στα τελευταία του είπε σ' έναν υποτακτικό του:

-Πάρε παξιμάδι και πήγαινέ το, και να του πεις ότι το στέλνω εγώ.

Πήγε ο υποτακτικός και του λέει:

-Σου τα στέλνει ο Γέροντας Ιωσήφ.

Ανακάθισε στο στρώμα και λέει με θαυμασμό:

-Ποιός; Ο Γέροντάς μου; Ξέρεις τί Γέροντα έχετε; Είσθε ευτυχείς! Δεν θα ξεχάσω ποτέ την παραμονή μου κοντά του. Αυτές ήταν οι καλύτερες ημέρες της ζωής μου. Όσο ήμουν κοντά του, ήμουν μοναχός. Άπαξ και έφυγα απ' τον Γέροντα Ιωσήφ, πάει η καλογερική μου.

Και με δάκρυα είπε:

-Να του πεις την μετάνοιά μου.

Η ημέρα της αναχωρήσεώς του έφθασε. 30 Ιανουαρίου 1957, εορτή των Τριών Ιεραρχών. Αποβραδís ζήτησε να μεταλάβει των Αχράντων Μυστηρίων. Αργότερα χαιρέτησε τους αδελφούς, που ήσαν γύρω του, έκανε το σημείο του Σταυρού και στις 3 μετά τα μεσάνυχτα παρέδωσε την οσία ψυχή του στα χέρια του Θεού για να ευφραίνεται αιωνίως με τους χορούς των Αγίων.

Αξίζει να σημειώσουμε πως ο πατήρ Γεράσιμος Μενάγιας, παρόλα τα βάσανα των ασθενειών του, έζησε με εξαιρετική συνέπεια την ασκητική ζωή και άφησε άριστες εντυπώσεις σ' όλο το Άγιον Όρος.